

บทที่ 4

กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 401

คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) “หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า” หมายถึง หนังสือรับรองที่ออกตามข้อ 408 และเป็นไปตามข้อกำหนดในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า)
- (บี) “หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป” หมายถึง ฉันทามติที่ได้ยอมรับหรือการสนับสนุนที่สำคัญซึ่งเชื่อถือได้ในดินแดนของภาคีในเรื่องการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุน ทรัพย์สิน และหนี้สิน การเปิดเผยข้อมูล และการเตรียมงบการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจครอบคลุมแนวทางกว้าง ๆ ของการใช้ทั่วไป รวมทั้งมาตรฐานที่ได้ให้รายละเอียด การปฏิบัติและกระบวนการ
- (ซี) “วัตถุดิบ” หมายถึง วัตถุหรือสารใดๆ ที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้า และรวมเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในตัวสินค้าหรือจำแนกอยู่ในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้าเหล่านั้น
- (ดี) “วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิด” หมายถึง วัตถุดิบที่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดตามข้อบทที่เกี่ยวข้องของบทนี้
- (อี) “ผู้ส่งออกลงทะเบียน” หมายถึง ผู้ส่งออกลงทะเบียนไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าว่าเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดตามข้อ 407 (2)
- (เอฟ) “สินค้านำลงทะเบียน” หมายถึง สินค้าที่ผู้ส่งออกลงทะเบียนได้ลงทะเบียนสินค้าไว้กับหน่วยงานที่มีอำนาจตามข้อ 407 (2)
- (จี) “การเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ” ที่เกี่ยวข้องกับข้อ 407 (4) และ 408 (2) และภาคผนวก 4.2 หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่อาจทำให้สินค้าเหล่านั้นไม่มีคุณสมบัติได้ตามข้อกำหนดของถิ่นกำเนิดตามข้อ 402 อีกต่อไป
- (เอช) “สินค้าที่กำเนิดหรือผลิตโดยใช้วัตถุดิบในภาคนั้นทั้งหมด” หมายถึง
 - (1) สินค้าที่เป็นแร่ธาตุซึ่งสกัดได้ในดินแดนของภาคนั้น
 - (2) สินค้าทางการเกษตรที่เก็บเกี่ยว เก็บ หรือรวบรวมได้ในดินแดนของภาคนั้น
 - (3) สัตว์มีชีวิตที่กำเนิดและเลี้ยงเติบโตในดินแดนของภาคนั้น
 - (4) สินค้าที่ได้จากสัตว์มีชีวิตในดินแดนของภาคนั้น

- (5) สินค้าที่ได้มาโดยตรงจากการล่า การดัก การประมง การรวบรวม หรือการจับ
ในดินแดนของภาคินั้น
- (6) สินค้า (ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก พืชและสิ่งมีชีวิตในน้ำอื่นๆ) ที่ได้มาจากภายในทะเล
อาณาเขต หรือเขตทางทะเลที่เกี่ยวข้องของภาคินั้นที่ขึ้นออกไปจากทะเลอาณาเขตภายใต้
กฎหมายที่ใช้บังคับของภาคินั้น โดยเป็นไปตามข้อบทของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย
กฎหมายทะเล หรือได้มาจากทะเลหลวงโดยเรือที่มีสิทธิ์ชักรงของภาคินั้น
- (7) สินค้าที่ได้หรือผลิตขึ้นบนเรือผลิตที่มีสิทธิ์ชักรงของภาคินั้น โดยใช้สินค้าที่กล่าว
ถึงในอนุวรรค (6)
- (8) สินค้าที่ภาคินั้นหรือบุคคลของภาคินั้นได้จากพื้นดินท้องทะเลหรือดินใต้ผิวดินที่อยู่ใต้
พื้นดินท้องทะเลของทะเลอาณาเขตหรือไหล่ทวีปของภาคินั้น โดยเป็นไปตามข้อบทของ
อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล
- (9) เศษและของที่ใช้ไม่ได้ที่ได้มาจากการผลิตในดินแดนของภาคินั้น หรือสินค้าที่ใช้แล้วที่เก็บ
รวบรวมในดินแดนของภาคินั้น หากว่าสินค้านี้กล่าวมาเหมาะสำหรับการนำกลับมาใช้เป็น
วัตถุดิบเท่านั้น และ
- (10) สินค้าที่มีการผลิตทั้งหมดในดินแดนของภาคินั้น โดยใช้สินค้าเฉพาะที่กล่าวถึงในอนุวรรค
(1) ถึง (9)

ข้อ 402

สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

1. ให้สินค้าได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคินั้น หากสินค้านั้น
 - (เอ) เป็นสินค้าที่กำเนิดหรือผลิต โดยใช้วัตถุดิบในภาคินั้นทั้งหมด หรือ
 - (บี) เป็นไปตามข้อกำหนดที่ใช้ใดๆ ในภาคผนวก 4.1 โดยเป็นสินค้าที่มีกระบวนการผลิตทั้งหมดใน
ดินแดนของภาคินั้นหรือของทั้งสองภาคินั้น โดยผู้ผลิตรายเดียวหรือหลายราย
2. วัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดจากดินแดนของภาคินั้นและถูกนำไปใช้ในการผลิตสินค้าในดินแดนของภาคินั้น
ฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่ามิได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของภาคินั้นอีกฝ่ายหนึ่ง
3. สินค้าที่ไม่เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในข้อกำหนดการจำแนกประเภทพิกัตตามภาคผนวก 4.1 เป็น
สินค้าที่ยังคงได้ถิ่นกำเนิด ถ้า
 - (เอ) มูลค่าของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ซึ่งใช้ในการผลิตสินค้าที่ไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลง
พิกัต จะต้องมิมีมูลค่าไม่เกินร้อยละ 10 ของราคาสินค้า ณ ท่าต้นทาง (เอฟ.โอ.บี.) และ
 - (บี) สินค้าดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์ที่ใช้อื่น ๆ ทั้งหมดของข้อนี้

4. อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ที่ส่งมาพร้อมกับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งประกอบเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ประกอบมาตรฐาน ชิ้นส่วนสำรองมาตรฐาน หรือเครื่องมือมาตรฐานสำหรับสินค้าเหล่านั้น ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด และจะต้องไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิภคหรือไม่ หากว่า

- (เอ) อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ไม่อยู่ในบัญชีราคาสินค้าที่แยกจากบัญชีราคาสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด
- (บี) ปริมาณและมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ เป็นไปตามปกติทางการค้าของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด และ
- (ซี) ถ้าสินค้านั้นขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค โดยได้นำมูลค่าของอุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือมาพิจารณาว่าเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าหรือไม่ ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

5. วรรค 4 ไม่นำมาใช้ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ได้นำมาเพิ่มเติมเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเพิ่มสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคให้สูงขึ้น โดยไม่เป็นจริง

6. การพิจารณาว่าสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ เป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่นั้น จะต้องทำโดยการแยกทางกายภาพของสินค้าหรือวัตถุดิบแต่ละชนิด หรือโดยการใช้วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือ เช่น วิธีเฉลี่ย วิธีเข้าหลังออกก่อน หรือวิธีเข้าก่อนออกก่อน ซึ่งได้รับการยอมรับในหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปของภาคีที่ได้มีการผลิต หรือมีจะนั้น ได้รับการยอมรับโดยภาคีที่มีการผลิตสินค้านั้น

7. วิธีการบริหารสินค้าคงเหลือที่เลือกภายใต้วรรค 6 สำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้ จะต้องคงใช้ต่อไปสำหรับสินค้าที่ใช้แทนกันได้หรือวัตถุดิบที่ใช้แทนกันได้เหล่านั้น ตลอดปีงบประมาณของบุคคลที่ได้เลือกวิธีการบริหารสินค้าคงเหลือนั้น

8. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิภคเดียวกันกับสินค้านั้นหรือเพื่อการขนส่งสินค้า จะต้องไม่นำมาพิจารณาในการวินิจฉัยว่าวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งใช้ในการผลิตของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดได้ผ่านการเปลี่ยนประเภทพิภคตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 4.1 หรือไม่

ข้อ 403

สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

1. โดยขึ้นอยู่กับวรรค 2 ถึง 4 ของข้อนี้และข้อ 404 ในกรณีที่ภาคผนวก 4.1 กำหนดให้สินค้ามีสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค สัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาคของสินค้านั้นจะต้องคำนวณดังต่อไปนี้

$$\text{อาร์.วี.ซี} = \frac{\text{เอฟ.โอ.บี} - \text{วี.เอ็น.เอ็ม}}{\text{เอฟ.โอ.บี}} \times 100$$

โดยที่

- (เอ) “อาร์.วี.ซี” เป็นสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบระหว่างคู่ภาคีซึ่งแสดงเป็นร้อยละ
- (บี) “เอฟ.โอ.บี” เป็นมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า และ
- (ซี) “วี.เอ็น.เอ็ม” เป็นมูลค่า ซี.ไอ.เอฟ (ต้นทุน ค่าประกันภัย และค่าระวางบรรทุก) ของวัตถุดิบทั้งหมดที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่ง
 - (1) นำเข้ามาในไทยหรือออสเตรเลียในลักษณะที่ได้ส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตสินค้าเหล่านั้น หรือ
 - (2) นำเข้ามาในไทยหรือออสเตรเลียในลักษณะที่ได้ส่งเป็นครั้งแรกให้แก่ผู้ผลิตในดินแดนของภาคีที่มีวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด ซึ่งวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดนั้นถูกส่งให้แก่ผู้ผลิตสินค้า

2. ภาคผนวก 4.1 อาจกำหนดว่ามูลค่าของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งผลิตในประเทศกำลังพัฒนาและสถานที่กำลังพัฒนา อาจนำมาใช้ในการคำนวณ อาร์.วี.ซี สำหรับเฉพาะสินค้าบาง รายการ ในกรณีดังกล่าว มูลค่าของวัตถุดิบเหล่านั้น โดยคิดเป็นสัดส่วนมูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้าที่ไม่มากกว่าสัดส่วนที่อนุญาตให้มีได้สูงสุด ตามที่ระบุไว้ในหมายเหตุหลักตามภาคผนวก 4.1 สำหรับสินค้าเหล่านั้น จะต้องแยกจาก วี.เอ็น.เอ็ม เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ก่อนการมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้ คู่ภาคีจะต้องกำหนดรายชื่อประเทศและสถานที่ที่ถือว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนาและสถานที่กำลังพัฒนาเพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คู่ภาคีจะต้องทบทวนและแก้ไขรายชื่อนี้โดยคำนึงถึงพัฒนาการระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องและกำหนดวันที่ที่การแก้ไขดังกล่าวใด ๆ จะมีผลใช้บังคับ โดยผ่านคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งจัดตั้งขึ้นในข้อ 415 ให้วรรคนี้สิ้นสุดลงเมื่อครบ 20 ปีหลังจากวันที่มีผลใช้บังคับของความตกลงนี้

3. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขายปลีก ถ้าจำแนกเข้าในประเภทพิกัดเดียวกันกับสินค้านั้นให้นำมาพิจารณาเป็นวัตถุดิบที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดแล้วแต่กรณี ในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

4. วัตถุดิบที่เป็นหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าเพื่อการขนส่ง ไม่ให้นำมาพิจารณาในการคำนวณสัดส่วนมูลค่าวัตถุดิบในภูมิภาค

ข้อ 404

การคำนวณมูลค่า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ มูลค่า เอฟ.โอ.บี ของสินค้า จะถูกกำหนดภายใต้ข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ตามที่ได้มีการปรับให้แยกออกจากต้นทุน ค่าภาระ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้นสำหรับการขนส่งสินค้า ค่าประกันภัย และค่าบริการที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากประเทศผู้ส่งออกไปยังท่าหรือสถานที่ของการนำเข้า
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดว่าวัตถุดิบที่ได้มาในดินแดนของภาคีมีถิ่นกำเนิดหรือไม่ มูลค่า เอฟ.โอ.บี สำหรับวัตถุดิบนั้น ให้หมายถึงมูลค่าของวัตถุดิบที่กำหนดตามข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร โดยมีการแก้ไขที่สมเหตุสมผลดังกล่าวตามความจำเป็นเพื่อแสดงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าวัตถุดิบนั้น ไม่ได้มีการนำเข้า
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ มูลค่า ซี.ไอ.เอฟ ของวัตถุดิบที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด จะถูกกำหนดภายใต้ข้อ 1 ถึง 8 ข้อ 15 และหมายเหตุการตีความที่เกี่ยวข้อง ของความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร ตามที่ได้มีการปรับให้รวมต้นทุน ค่าภาระ หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่เกิดขึ้นสำหรับการขนส่งสินค้า ค่าประกันภัย และค่าบริการที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศจากประเทศผู้ส่งออกไปยังท่าหรือสถานที่ของการนำเข้า

ข้อ 405

การบันทึกต้นทุน

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ต้นทุนทั้งหมดจะต้องได้รับการบันทึกและรักษาโดยเป็นไปตามหลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไปที่ใช้ในดินแดนของภาคีซึ่งสินค้านั้นมีการผลิตขึ้น

ข้อ 406

การตราส่ง

ให้สินค้าไม่ได้รับการพิจารณาว่าได้ถิ่นกำเนิด หากสินค้านั้นผ่านการผลิตภายหลังหรือการดำเนินการอื่นใดนอกดินแดนของภาคี นอกเหนือจากการดำเนินการที่จำเป็นในการรักษาสินค้านั้นให้อยู่ในสภาพที่ดี

หรือเพื่อขนส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้านั้นมิได้มีการค้าหรือใช้นอกดินแดนของคู่ภาคี

ข้อ 407

การลงทะเบียนผู้ส่งออก

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 เมื่อได้รับคำขอลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิด ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) จะต้องดำเนินการและเสร็จสิ้นการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็นเพื่อกำหนดว่าสินค้าที่อยู่ในคำร้องเป็นไปตามข้อกำหนดในข้อ 402 ภายใน 60 วันที่ได้รับคำร้องขอ
2. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 409 ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจพบว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 1 หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องลงทะเบียนผู้ยื่นคำร้องเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น และจะต้องแจ้งผู้ส่งออกให้ทราบภายในสิบ วันทำการ
3. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่า ในกรณีที่หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจไม่พบว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 1 หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องไม่ลงทะเบียนผู้ยื่นคำร้องเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น และจะต้องแจ้งผู้ส่งออกให้ทราบภายในสิบวันทำการ
4. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าผู้ส่งออกลงทะเบียนต้องแจ้งหน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจซึ่งตนได้ลงทะเบียนไว้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หากการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานในการลงทะเบียนสินค้า
5. ภาคีผู้ส่งออกจะต้องกำหนดว่าเมื่อได้รับคำแนะนำที่กล่าวถึงในวรรค 4 หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องดำเนินการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็นในการประเมินสินค้านั้นลงทะเบียนว่ายังคงเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 หรือไม่ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
6. ในกรณีที่หน่วยงานที่ได้รับมอบอำนาจ หลังจากดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 5 พบว่าสินค้านั้นลงทะเบียนเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 จะต้องแจ้งให้ผู้ส่งออกลงทะเบียนทราบภายในสิบวันทำการว่าการลงทะเบียนสินค้านั้นจะต้องดำเนินต่อไปบนมูลฐานของการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง

7. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าหน่วยงานที่รับมอบอำนาจที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ณ เวลาอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ อาจดำเนินการตรวจสอบเอกสารและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามที่ตนเห็นว่าจำเป็น เพื่อทำให้มั่นใจว่า สินค้าลงทะเบียนยังคงเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402

8. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่า ในกรณีทีหน่วยงานที่รับมอบอำนาจไม่พบว่าสินค้าลงทะเบียนนั้น เป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402 ภายหลังจากการดำเนินการตรวจสอบโดยเป็นไปตามวรรค 5 หรือ 7 หรือโดยเหตุผลอื่นใด หน่วยงานที่รับมอบอำนาจจะต้งเพิกถอนการลงทะเบียนผู้ส่งออกลงทะเบียนจากการเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเหล่านั้น และภายในสิบวันทำการจะต้งแจ้ง

(เอ) ผู้ส่งออก

(บี) หน่วยงานที่รับมอบอำนาจอื่นทั้งหมดที่กล่าวถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ในดินแดนของภาคิผู้ส่งออก และ

(ซี) หน่วยงานศุลกากรในดินแดนของภาคิผู้นำเข้า

ข้อ 408

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. โดยขึ้นอยู่กัข้อ 409 ภาคิผู้ส่งออกจะต้งให้ความมั่นใจว่าผู้ส่งออกลงทะเบียนมีโอกาที่ข้ยื่นขอต่อหน่วยงานผู้รับมอบอำนาจที่อ้างถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) เพื่อขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสำหรับการส่งเป็นรายครั้งของสินค้าลงทะเบียน

2. โดยขึ้นอยู่กัข้อ 409 เมื่อได้รับคำขอตามที่อ้างถึงในวรรค 1 หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจจะต้งออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่เกี่ยวข้องกับสินค้าลงทะเบียนซึ่งเป็นประเด็นตามคำขอนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า

(เอ) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานของการลงทะเบียนสินค้าเหล่านั้น หรือ

(บี) ถ้าการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญเกิดขึ้นจากมูลฐานของการลงทะเบียนสินค้าเหล่านั้น แต่หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจพอใจว่าสินค้าดังกล่าวเป็นไปตามข้อกำหนดของข้อ 402

3. หน่วยงานผู้รับมอบอำนาจจะต้งไม่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

(เอ) สำหรับสินค้าที่ไม่ได้ลงทะเบียน หรือ

(บี) ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามสภาวะการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 2

4. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าคำขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า)

5. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจถูกยกเลิกได้โดยหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร และให้หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ถูกยกเลิกไม่มีผลนับจากวันที่ระบุไว้ในหนังสือนั้น
6. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดว่าสำเนาหนังสือแจ้งยกเลิกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้งจัดส่งให้แก่ผู้ยื่นคำร้องขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและแก่ภาคิผู้นำเข้า โดยทันทีที่ออกหนังสือนั้น

ข้อ 409

การลงโทษผู้ส่งออก

1. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งทำให้มั่นใจว่ามีการลงโทษอย่างเพียงพอในกรณีที่ผู้ส่งออก
 - (เอ) ได้รับการลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือได้รับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าบนพื้นฐานของการแถลงที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดในเรื่องใด ๆ รวมถึงการแถลงที่เป็นเท็จหรือทำให้เข้าใจผิดเนื่องมาจากการละเว้น
 - (บี) ปลอมแปลงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (ซี) ไม่ได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญให้แก่หน่วยงานผู้ได้รับมอบอำนาจโดยเป็นไปตามข้อ 407(4) หรือ
 - (ดี) กระทำความผิดอื่นใดเพื่อพยายามให้ได้การลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือได้รับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
2. ในกรณีผู้ส่งออกที่อ้างถึงในวรรค 1 หรือในกรณีบุคคลซึ่ง โดยสอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในความตกลงดับบลิวทีโอว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร² เกี่ยวข้องกับผู้ส่งออกดังกล่าว การลงโทษอาจรวมถึง
 - (เอ) การเพิกถอนการลงทะเบียนบางส่วนหรือทั้งหมดของสินค้าที่ได้ลงทะเบียนในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง และ
 - (บี) การปฏิเสธที่จะพิจารณาคำร้องขอเพื่อลงทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด หรือเพื่อขอรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง
3. ในกรณีที่มีการลงโทษภายใต้วรรค 1 ภาคิผู้ส่งออกจะต้งกำหนดให้มีการแจ้งแก่บุคคลดังต่อไปนี้ภายใน 10 วันทำการที่มีการตัดสินใจในการลงโทษ
 - (เอ) ผู้ส่งออก
 - (บี) หน่วยงานทั้งหมดที่ได้รับมอบอำนาจที่อ้างถึงในภาคผนวก 4.2 (ข้อกำหนดของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า) ในดินแดนของภาคิผู้ส่งออก และ

² โดย มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามทีอาจมีความจำเป็น เพื่อสะท้อนข้อเท็จจริงที่ว่าคู่ภาคิในธุรกรรมอยู่ภายในประเทศเดียวกัน

(ซี) หน่วยงานศุลกากรในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า

ข้อ 410

การขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษ

1. โดยขึ้นอยู่กับข้อ 413 ภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้การปฏิบัติที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้ามาในดินแดนของตนจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หากว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด โดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์การตราส่งที่ระบุไว้ในข้อ 406 และผู้นำเข้าที่ขอใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร
 - (เอ) มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผลใช้ได้หรือสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นที่เกี่ยวกับสินค้านั้นที่อยู่ในความครอบครองของตนในขณะที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร และ
 - (บี) ยื่นสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้น หากภาคีผู้นำเข้าร้องขอ
2. ภาคีผู้นำเข้าอาจยกเว้นข้อกำหนดในการให้มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในสภาวะกรณีใดสภาวะกรณีหนึ่ง ตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของตน
3. ภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้การปฏิบัติที่ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้านำเข้าหลังจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และที่ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรก่อนหน้านี้ หาก
 - (เอ) เป็นการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรภายใน 12 เดือนนับจากวันที่ชำระอากรศุลกากร โดยขึ้นอยู่กับกฎหมาย ระเบียบ และนโยบายในภาคีผู้นำเข้า และ
 - (บี) ผู้นำเข้ายื่นสำเนาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผลใช้ได้ที่เกี่ยวข้องกับสินค้านั้น

ข้อ 411

การเก็บรักษานันทิก

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดว่า
 - (เอ) ผู้ผลิต หรือผู้ส่งออก ต้องเก็บรักษานันทิกทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับถิ่นกำเนิดของสินค้าที่ได้ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในภาคีผู้นำเข้า รวมทั้งหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสำเนาของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นเป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ
 - (บี) ผู้นำเข้าที่ขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้องเก็บรักษานันทิกทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง

ข้อกับการนำเข้าสินค้ารวมทั้งหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือสำเนาของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าดังกล่าว เป็นเวลา 5 ปี หลังจากวันที่นำเข้าสินค้า

2. บันทึกลต่าง ๆ ที่เก็บรักษาตามข้อนี้ให้รวมถึงบันทึกทางอิเล็กทรอนิกส์ บันทึกลดังกล่าวใด ๆ ในรูปของอิเล็กทรอนิกส์จะต้องเก็บรักษาไว้โดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคีที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 412

การตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ภาคีสผู้นำเข้าอาจตรวจพิสูจน์สินค้าว่าจะมีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรโดยเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคีสผู้นำเข้า
2. การตรวจพิสูจน์สินค้าว่าจะมีสิทธิได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือไม่อาจรวมถึงภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งดำเนินการตามวิธีการปฏิบัติต่อไปนี้ โดยเป็นไปตามกระบวนการที่กำหนดร่วมกัน
 - (เอ) การดำเนินมาตรการเพื่อกำหนดการมีผลใช้ได้ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (บี) การออกแบบสอบถามที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้กรอกข้อความให้สมบูรณ์ภายในกำหนดระยะเวลา 30 วัน ให้แก่ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าที่เกี่ยวข้องของสินค้าซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีสผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น
 - (ซี) การร้องขอให้จัดส่งบันทึกเกี่ยวกับการผลิตหรือการส่งออกสินค้าที่ได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีสผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น และ
 - (ดี) การเยี่ยมชมโรงงานหรือสถานที่ของผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก หรือบุคคลอื่นใดในดินแดนของภาคีที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การนำเข้า หรือการส่งออกสินค้า ซึ่งได้มีการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในดินแดนของภาคีสผู้นำเข้า หรือของวัสดุที่ใช้หรือใช้สิ้นเปลืองในการผลิตสินค้าเหล่านั้น
3. ภาคีสผู้นำเข้าจะต้องแจ้งให้ภาคีสผู้ส่งออกทราบเป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อตนติดต่อบุคคลใด ๆ ที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (ดี) ภายในดินแดนของภาคีสผู้ส่งออกในระหว่างการปฏิบัติการเพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิ
4. ภาคีสผู้นำเข้าจะต้องไม่เยี่ยมชมโรงงานหรือสถานที่ของบุคคลใดที่ระบุไว้ในอนุวรรค 2 (ดี) ภายในดินแดนของภาคีสผู้ส่งออกโดยปราศจากความยินยอมล่วงหน้าของบุคคลนั้น

5. ภาคิผู้ส่งออกจะต้งร่วมมื่ออย่างเต็มทีในการดำเนินการใด ๆ เพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิและจะต้งกำหนดให้ผู้ผลิตและผู้ส่งออกให้ความร่วมมือในการดำเนินการใด ๆ เพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิเท่าที่อนุญาตได้โดยกฎหมาย ระเบียบและนโยบายของภาคินั้น

6. การดำเนินการเพื่อตรวจพิสูจน์สิทธิในการได้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้งเสร็จสิ้นและจะต้งมีคำตัดสินภายใน 90 วันทีเริ่มต้นการดำเนินการดังกล่าว คำแนะนำที่เป็นลายลักษณ์อักษรว่าสินค้ามีสิทธิได้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือไม่นั้น ต้งจัดให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดภายใน 10 วันทีมีคำตัดสิน

ข้อ 413

การระงับและการปฏิเสธการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. แม้ว่าจะมีข้อ 410 (1) ภาคิผู้นำเข้าอาจระงับการให้การปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่สินค้าทีอยู่ในระยะเวลาระหว่างการดำเนินการตรวจพิสูจน์ถิ่นกำเนิดหรือส่วนใด ๆ ของการดำเนินการนั้นภายใต้ข้อ 412

2. ภาคิผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการขอรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรหรือเรียกคืนอากรที่ยังมิได้ชำระในกรณีที

- (เอ) สินค้าไม่เป็นหรือไม่ได้เป็นไปตามข้อกำหนดของบทนี้
- (บี) ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือ ผู้นำเข้าสินค้าไม่ปฏิบัติหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องใด ๆ เพื่อรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร หรือ
- (ซี) การดำเนินการภายใต้ข้อ 412 ไม่สามารถตรวจพิสูจน์ได้ว่าเป็นสินค้าทีมีสิทธิทีจะได้รับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร

ข้อ 414

การทบทวนและอุทธรณ์

ภาคิผู้นำเข้าจะต้งให้สิทธิในการอุทธรณ์ในเรื่องต่าง ๆ ทีเกี่ยวกับการมีสิทธิสำหรับการปฏิบัติที่ได้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าทีได้มีการค้าหรือทีจะมีการค้าระหว่างคู่ภาคิ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน

ข้อ 415

คณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นแบบเดียวกันตามบทนี้ ให้จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยกฎถิ่นกำเนิดสินค้า (“คณะกรรมการ”) ขึ้น ให้นำหน้าที่ของคณะกรรมการรวมถึง
 - (เอ) การตรวจสอบดูแลการดำเนินการและการบริหารจัดการตามข้อบทต่าง ๆ ของบทนี้
 - (บี) การหารือเรื่องใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการดำเนินการตามข้อบทต่าง ๆ ของบทนี้รวมถึงเรื่องใด ๆ ที่อาจมีการเสนอต่อคณะกรรมการ โดยคณะกรรมการร่วม
 - (ซี) การหารือเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขใด ๆ ที่มีการเสนอเกี่ยวกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าภายใต้บทนี้ และ
 - (ดี) การปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับกฎถิ่นกำเนิดสินค้าและความร่วมมือในด้านบริหารจัดการ

2. ให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของคู่ภาคี และจะต้องพบปะกันอย่างน้อยปีละหนึ่ง ครั้ง และพบปะบ่อยครั้งมากขึ้นตามที่อาจกำหนดร่วมกันเป็นครั้งคราวระหว่างคู่ภาคี